

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.478/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Ujvári-Mega Melinda kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogviszonnyal összefüggő jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (14. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 22.K.701.504/2024/13. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezéssel támadott részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes – a 2023. szeptember 1. és 2023. december 31. közötti időtartamot leszámítva – a 2021. március 1. és 2024. február 29. napjai közötti időszakban (a

továbbiakban: perbeli időszak) az alperes helység1i Rendőrkapitánysága állományában körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot. A működési körzete helység2 településre terjedt ki, azonban a perbeli időszakban a működési körzetén kívül (a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén) a beosztásához tartozó feladatok teljesítése mellett járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki szolgálatokat rendszeresen ellátott; továbbá a TIK (a továbbiakban: TIK) általi küldéseket is végzett, melyek során a működési körzetét szintén elhagyta. Szolgálati panaszát – melyben az általa ellátott többletfeladatok ellentételezéseként a rendvédelmi illetményalap 100%-os mértékének megfelelő összegű megbízási díjat igényelt – az alperes vezetője – megalapozatlanságra hivatkozással – elutasította.

A kereset és a védírat

[2] A felperes módosított keresetében a perbeli időszakot érintően az alperest – késedelmi kamattal növelt – 1.198.150 forint megbízási díj megfizetésére kérte kötelezni. A megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában határozta meg. Keresetének jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71.§ (1) bekezdés a), c) pontjait és (5) bekezdését jelölte meg.

[3] Az alperes elsödlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a megbízási díj mértékének a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékében való meghatározását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság az alperest – a módosított kereseti kérelemmel egyezően – késedelmi kamattal növelt 1.198.150 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjára, 71. § (1) bekezdés a), c) pontjaira (2)-(6) bekezdéseire, a szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BM rendelet) 2. számú mellékletére, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 2., 3. d), 20-22., 24-25., 37. pontjaira, a Járőr- és Örszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III. 24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőr Szabályzat) 4-5., 10., 60-61. pontjaira, valamint a kúriai döntéseken nyugvó, e pertípust érintő egységes bírói gyakorlatra alapította. Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a hivatásos állomány tagjának munkavégzési kötelezettségét a munkáltató utasításai töltik meg tartalommal, ezen utasítások azonban csak akkor szabályszerűek, amennyiben a beosztás kereteit nem lépik túl. A KMB szabályzat kogens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A körzeti megbízotti és a járőr feladatok ellátása egymástól elválik, melyekre eltérő jogi normák vonatkoznak; még akkor is, ha egyes részfeladatok tekintetében átfedés tapasztalható. Rámutatott, hogy a járőrszolgálat ellátását a KMB szabályzat 24. pontja nem teszi a körzeti megbízott feladatává. A lefolytatott okirati- és tanúbizonyítás alapján megállapította, hogy a felperes a működési körzetén kívül járőr beosztásba tartozó feladatokat

rendszeresen ellátott; és a működési körzetét folyamatosan elhagyva rendszeresen teljesített TIK küldéseket. Az alperes a felperest a KMB szabályzat 21. pont c) alpontjában foglaltakkal szemben nemcsak eseti jelleggel, a d) alpont vonatkozásában pedig nemcsak késedelmet nem tűrő esetekben, hanem rendszeresen, járőrfeladatok ellátása céljából; továbbá a TIK küldések során a munkaideje jelentős részében a működési körzetéből elvonta. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a KMB szabályzat 2022. augusztus 12. napjától hatályos rendelkezései alapot teremtettek a felperes beosztásának bővítésére. Amennyiben a bíróság a KMB szabályzatnak olyan értelmezést tulajdonítana, hogy a körzeti megbízotti beosztás a járőri beosztás majdnem valamennyi feladatát magában foglalja, úgy sérülnének a 30/2015. BM rendelet szolgálati beosztásra vonatkozó szabályai, ezzel együtt a Hszt.-nek a besorolásra (114.-119. §), valamint az illetmény meghatározására (154.-162. §) kialakított kógens rendelkezései, melyek a szolgálati beosztáshoz kötöttek. Ezzel a körzeti megbízotti beosztás tényleges és lényeges tartalma teljesen kiüresedne, amely elsősorban a KMB szabályzat 2. pont a) alpontja szerinti területen az ott meghatározott feladatok ellátása (Fővárosi Ítéltábla 2.Kf.700.459/2023/4.). A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjával kapcsolatban kialakult bírói gyakorlat szerint a megbízási díjra való jogosultságot nem csupán a működési körzeten kívül végzett tevékenység, hanem a beosztáshoz nem tartozó többletfeladatellátás is megalapozza, amely jelen perben 2022. augusztus 12. napjától is megállapítható volt (Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.542/2023/4.). A Hszt. 2023. február 1. napjától hatályos módosítását érintő időszak vonatkozásában utalt arra, hogy a jelentős többletterhelés, mint új fogalmi elem szintén megvalósult; álláspontja szerint a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának normaszövege a felperes megbízási díjra való jogosultságát szintén nem ronthatja le. Mindezekre tekintettel megállapította, hogy a felperes részére – a perbeli időszak egészét tekintve – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díj jár.

[5] Megállapította továbbá, hogy a rendőrkapitányságon rendszeresített járőr, járőrvezetői, járőrparancsnoki státuszok jelentős része betöltetlen volt, így a meglévő járőrállománnyal a járőrszolgálati feladatokat nem lehetett ellátni, ezért a felperes igényét a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is megalapozottnak találta.

[6] A megbízási díj havi összegét – a kereseti kérelemmel egyezően – a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában határozta meg, figyelemmel arra, hogy a felperes a perbeli időszakban folyamatosan, majdnem minden szolgálatban töltött napján, a szolgálati idejének 80%-90%-ában a saját beosztásához nem tartozó feladatokat látott el, amelyek számára jelentős többletmunkát eredményeztek.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes fellebbezésében a 2023. február 1. és 2024. február 29. napjáig terjedő időszakot (azaz a perbeli időszaknak kizárólag a Hszt. 2023. február 1. napjával megvalósult módosítását követő idejére) figyelembe véve az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a kereset elutasítását, másodlagosan a felperes részére megítélt megbízási díjnak a rendvédelmi illetményalap 50%-os mértékére történő mérséklését kérte. Jogszabálysértésként a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (4) és (5) bekezdéseit, a Hszt. 71. § (1) és (5) bekezdéseit, a Hszt. 2023. február 1. napját követő módosításával érintett 102. § (1) bekezdés b) pontját jelölte meg. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az ítéletében nem indokolta meg, hogy a felperes követelése a Hszt. 2023. február 1. napját követően miért

megalapozott, azaz mit tekint jelentős többletmunkának, ezáltal megsértette a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseiben rögzítetteket. Kiemelte, hogy a jogalkotó a Hszt. 71. § (3) bekezdése értelmében akként rendelkezett, hogy 2023. február 1. napját követően megbízási díj címén kizárólag a jelentős mértékű többletmunka kompenzálható; s minthogy a felperes által ellátott feladatok jelentős többletmunkát nem eredményeztek, ezért a megbízási díj megfizetése ezen okból kizárt. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának 2023. február 1. napján hatályba lépett rendelkezését is figyelmen kívül hagyta, miszerint a hivatásos állomány tagja ellentételezés nélkül köteles teljesíteni azokat a feladatokat, amelyek ellátására végzettséggel, képzettséggel rendelkezik, és amelyek a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörébe tartoznak. Tekintettel arra, hogy a felperes a perbeli időszakban a saját szolgálati ágának feladatrendszeréhez kapcsolódó tevékenységet látott el, ami a helységi Rendőrkapitányság működésének körében merült fel, ezért megbízási díjra ezen okból sem tarthat igényt. Végezetül megjegyezte, hogy a felperesnek e tevékenység kifejtése során túlszolgálat sem keletkezett. A másodlagos fellebbezési kérelmével összefüggő nyilatkozatot nem tett.

[8] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. Az alperesnek az egyes normákra (ORFK utasításokra) vonatkozó értelmezése alaptalan, a Kúria több eseti döntésében is kialakított jogértelmezésével ellentétes. Nem vitatott, hogy a működési körzetén kívül is rendszeresen ellátott rendőri feladatokat, jellemzően járőrszolgálatot. A járőrszolgálat szabályozása teljesen hiányzik a KMB szabályzatból, ezt a tevékenységet a körzeti megbízott közterületi tevékenységgel azonosítani nem lehet. A KMB szabályzat 24. pontja alapján a körzeti megbízottnak a közterületi szolgálatot a működési körzetében kell ellátnia, ehhez képest a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén ellátott járőrszolgálat a járőri, járőrvezetői beosztásba és nem a körzeti megbízott feladatkörébe tartozik, még akkor sem, ha a feladatok között lehetnek átfedések. A perbeli szolgálatai teljes egészében megegyeztek egy kinevezett járőr, járőrvezető napi szolgálatával. A TIK küldések és a KMB csoport létrehozása sem adnak alapot a munkakör szélesítésére, abba nem tartozó feladatok ellátására. A körzeti megbízott működési körzetéből csak meghatározott okból és csak eseti jelleggel vonható el, ez következik a KMB szabályzat 24. pontjából is. A körzeti megbízotti és a járőrfeladatok elválnak egymástól, e két beosztás feladatait normális esetben azonos illetékességi területen párhuzamosan hajtják végre. A körzeti megbízott alapvető feladata a látható rendőrség megteremtése, míg a járőré a járőrszolgálat ellátása. Az alperes a járőri létszámokat előzetesen állománytáblázatban meghatározta, ám annak kb. 90%-át ténylegesen nem töltötte be, ezáltal a járőrszolgálati tevékenység ellátásával a körzeti megbízottakat terhelte. Utalt arra, hogy a hasonló tényállású ügyekben a bíróságok a kereseti kérelemnek következetesen helyt adnak, elutasító ítélet nem ismert. Hivatkozása szerint az alperesnek a Hszt. 71. §-át érintő, 2023. február 1-jén bekövetkezett módosításával kapcsolatban kifejtett érvelése téves, és ami a Fővárosi Ítéltábla 4.Kf.700.031/2024/4. számú döntésében foglaltaknak is ellentmond.

A másodfokú bíróság döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés – az alábbiak szerint – megalapozatlan.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és bizonyíték-értékelést nem vitatta; eljárási jogszabálysértésként kizárólag az indokolási kötelezettség megsértését állította; azon túlmenően anyagi jogi felülvizsgálatot kért; e körben a jogalapot a perbeli időszaknak csupán a Hszt. 2023. február 1-jei módosítását követő részében vitatta; az összecszerűség tekintetében (azaz a másodlagos fellebbezési kérelmet illetően) részletes nyilatkozatot nem tett; a Hszt. 71. § (5) bekezdésének megjelölésén túl az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét nem tette vitássá. Erre figyelemmel az ítéltábla az alperes fellebbezését kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyíték-értékelés mellett vizsgálta; annak eredményeként megállapította, hogy a törvényszék a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, az érdemi döntésének indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság túlnyomó részben – a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjára vonatkozó jogalap kivételével – egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki:

[11] Az alperes fellebbezésében eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is megfogalmazott, az ítéltábla előjáróban az eljárási kifogások megalapozottságát vizsgálta.

[12] A Kp. 84. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 346. § (4)-(5) bekezdései szerint az elsőfokú ítélet indokolása a bíróság által megállapított tényeket, a feleknek a per tárgyára vonatkozó kérelmeit, nyilatkozatait és azok alapjának rövid ismertetését, az érdemi rendelkezés tartalmára történő utalást, továbbá a jogi indokolást tartalmazza. A jogi indokolásban a bíróság az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését rögzíti, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak fogadott el, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre, és nem minden egyes részletre kell kiterjednie (Kf.VII.38.187/2021/11.). Az indokolási kötelezettség megsértését – ahogyan arra a Kúria több határozatában (Kf.VII.39.301/2020/3., Kf.VII.39.245/2020/4., Kfv.VII.37.573/2020/5., Kf.VII.39.231/2021/5. stb.) is rámutatott, – pusztán azon az alapon, hogy a fél a támadott ítéletben szereplő érvekkel és jogértelmezéssel nem ért egyet, megállapítani nem lehet.

[13] Az ítéltábla – a fentebb körülírt eljárásjogi szempontú vizsgálat kapcsán – megállapította, hogy a perbeli esetben a törvényszék a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó 346. § (4) és (5) bekezdéseiben foglaltakat nem sértette meg; az ítéletében adott jogi érvelés az indokolási kötelezettség alkotmányos követelményének maradéktalanul megfelelt.

[14] Az ítéltábla a továbbiakban az elsőfokú ítélet anyagi jogi szabályoknak való megfelelését vizsgálta.

[15] Visszaulva a [11] bekezdésben írtakra: az alperes fellebbezésében kizárólag a Hszt. 2023. február 1-jei módosításával érintett időszakot illetően megállapított megbízási díjat támadta; a jogalap tekintetében megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) bekezdését jelölte meg, amelyen belül az a) pontra vonatkozó részletes érvelést külön nem adott elő, azonban e körben a másodfokú bíróság rámutat, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének az a következtetése, miszerint a megbízási díj iránti igény a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja alapján is jogszerű, megalapozatlan. A felperes feltételezése szerint a járőrszolgálatok ellátásnak indoka a járőrvezetői, járőrparancsnoki beosztások szervezeti egységnél történt ideiglenes megüresedése, azonban az elsőfokú bíróság a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör szerinti tényállás fennállását teljes körűen nem vizsgálta, a megüresedett beosztásokat nem tárta fel, azokból pontos következtetést nem vont le. A felperes által ellátottként hivatkozott, ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások az elsőfokú bíróság ítéletében nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így – széles körű és konkretizált bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül – a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállásának megállapítása alaptalannak bizonyult. Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy a törvényszék a megbízási díj jogalapja körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára is alapította döntését, amikor a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen ellátott, a felperes szolgálati beosztásába nem tartozó járőri és egyéb feladatokat hangsúlyozta, így az a körülmény, hogy emellett a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetköröket részleteiben nem vizsgálta, és e körben téves következtetésre jutott, az ügy érdemére nem hatott ki.

[16] Az alperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes 2023. február 1. és 2024. február 29. napjai közötti időszakra érvényesíteni kívánt igénye nem alapos, e tekintetben az elsőfokú – keresetnek helyt adó – döntés nem megalapozott.

[17] Az ítéltábla rámutat, hogy a törvényszék a Hszt. módosítással érintett időszakra eső igény vizsgálata során helytálló jogértelmezésre jutott, amikor a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja és 71. § (1) bekezdés c) pontjának kontextusában megállapította, hogy az előbbi értelmezése csak úgy lehet helyes, amennyiben a 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, ellenkező esetben – megbízási jogcímén – a hivatásos állomány tagja a beosztásához nem tartozó feladat ellátására – lényegében korlátozásoktól mentesen, – ellenszolgáltatás nélkül bármikor kötelezhető lenne. Ez esetben is érvényesülnie kell tehát a lex specialis derogat legi generali elvnek, mint ahogyan arra az ítéletének [74] bekezdésében az elsőfokú bíróság is utalt; aszerint a perbeli esetben a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja helyett, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazandó, amelynek értelmében a felperes megbízási díjra jogosult.

[18] A Hszt. 71. § (3) bekezdésének 2023. február 1. napján bekövetkezett hatályba léptetésével a jogalkotó a rendszeres többletfeladat-ellátáson túl a megbízási díj megfizetésének feltételéül szabta a jelentős többletmunka megvalósulását; miszerint e kettő feltétel együttes megléte esetén fizethető megbízási díj. Az elsőfokú ítélet indokolásában e jogszabályváltozás értelmezése megjelenik, a jelentős többletmunka 80-90%-os időráfordítása ([76] bekezdés a jelentős többletmunka definíciójának megfeleltethető.

[19] Az ítéltábla a fentiekre figyelemmel megállapította, hogy a fellebbezésben kifogásolt időszakban a felperes többletfeladat-ellátásból eredő kötelezettségei nagymértékben megnövekedtek, szerteágazóbbakká váltak; a megbízási díj megfizetésének feltételei a megbízás rendszeres jellege és a jelentős többletmunka ellátása miatt ugyancsak fennálltak, ezért az elsőfokú bíróság a kereset – e kört érintő – megalapozottságáról is helytálló döntést hozott.

[20] Az alperes fellebbezésében ugyan hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére, azonban ezzel összefüggő indokolást a felperesi igény jogalapjának vitatásán túlmenően nem adott elő. A megbízási díj mértékével kapcsolatban az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az az ellátandó munkaköri feladatokhoz köthető, a díjazás azért jár, mert a rendvédelmi szerv tagja az eredeti munkaköri feladatokról eltérő többletfeladatot végez, és ezt a többletterhet a Hszt. 71. § (5) bekezdésében a jogalkotó az illetményalap 50-200%-áig terjedő összeggel kompenzálja. A követendő bírói gyakorlat szerint (pl. Kfv.VII.37.780/2020/5.) a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg. A mérlegelés szempontjait a munka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás birtokában kell meghatározni. Valamennyi szempontot összességében kell mérlegelni, továbbá a rendvédelmi szerv tagja által elvégzett feladatok egyedi vizsgálata alapján kell arról dönteni, hogy a ténylegesen ellátott többletfeladatért milyen mértékű megbízási díj jár. Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért a megbízási díjat a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg.

[21] Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában határozta meg a felperest megillető megbízási díjat, a megbízási díj mértékére vonatkozó törvényi és jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl.

[22] Rámutatott, hogy a felperes saját beosztása melletti többletfeladatok rendszeres (majdnem szolgálati napot érintő) és a szolgálatteljesítési idő 80%-90%-át kitevő jelentős mértékére tekintettel indokolt volt a megbízási díjnak az illetményalap 100%-ában történő megállapítása, hiszen e feladatellátás a felperes számára jelentős többletmunkát is eredményezett. A 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdése is a mérlegelendő szempontoknál a többletfeladat nagyságát, a megbízással járó többletterheket, és a helyettesített szolgálati beosztásának besorolását nevesíti. Ezen szempontokat tehát egyenként és összességében is értékelte az elsőfokú bíróság. Az alperes által hivatkozott azonos besorolási szinthez és a

munka bonyolultságához megbízási díjat növelő következményt nem társított. A többletfeladat gyakoriságából a többletfeladatok mértékére egyértelműen következtetni lehetett, azaz azt a bíróság értékelési körébe vonhatta. A feladatok gyakoriságát és a többletterhet egyébként az alperes sem vitatta. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése nem volt okszerűtlen, ellentmondásos, vagy a megállapított tényállással ellentétes.

[23] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érintette, a fellebbezéssel támadott – a 2023. február 1. és 2024. február 29. napjai közötti időszakra megbízási díjat megállapító – rendelkezését pedig a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával, annak érdemben helyes indokaira utalással helybenhagyta.

[24] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (1) bekezdés a) pontjára és (4) bekezdésére figyelemmel állapította meg a felperes által kért összegben.

[25] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott 95.852 forint összegű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontja, 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam terhén marad.

[26] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[27] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 1.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
s.k.

a tanács elnöke

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.

előadó bíró

dr. Farkas Ervin

bíró